

Joventut

Ripis estrambòfics

¡Glòria de nostre cor, joventut formosa,
joventut formosa de la pobra vida,
en el món enter no existeix altra cosa
com tu, joiosa joventut florida!

Tens un poder tan gran que ningú pot torça,
per els teus arrestos el món és petit,
per què ajuntes el goig, la salut, la força,
per què desenganys encara no has sentit.

Per el món sempre triomfa ta bella divisa
que's amor, deliri, plaer, embelès...
¡Joventud formosa, que sones a rissa,
fas olor de roses i tens gust de bè!

Tu ets màgica i tens somnis d'encisera,
força d'atleta, gràcia d'adolescent,
tens la saba fresca de la primavera,
i les alegries d'un jorn naixent.

Mare dels somnis, de tothom venerada,
divina promesa de totes les coses.
¡Joventut formosa, de tots estimada,
que'ns atraus amb tes risses, somnis i roses!

¡Regina de palaus al aire fabricats,
caminal de l'únic jardí sens dolor,
que creuem somniant i a cegués, guiats
per la tremolosa mà de l'amor

Joventut: tu ets una alegre cançó
que li canta el món la vida pasatjera;
tu ets camp de batalla, font d'il·lusió
planter d'ensomnis, promesa falaguera.

¡Noies: fontanes d'amor i de ideal
que'ns brinden les dolces aigües de salut
i amorosament guareixen nostre mal
amb la gràcia santa de sa joventut!

¡Joventut, promesa, llavor, esperança,
matinada d'or, sol de primavera!

¡Qui fes eternes ta mel i benaurança!
¡Qui pugués fer-te per sempre duradissa!

MATEU MONTANÉ

Els hèrois ignorats

El camp és una esmeragda... En el seu verd-blau,
com si el cel es mirés en ell com en un brillant espill de
les aigües, hi han forjades les esperances del conreador,
de l'home que poda, cava i sega amb afany sempre.

Unes mans crivellades, un rostres curtits pel sol i
uns cossos deformes, asseveren ja l'ocupació dels tals
hèrois ignorats, que quan més encorbats caminen, més
han aimat la terra que la seva espalla reverenciarà tot el
seu viure...

A la gent del camp poc l'importen les lloances que els
fa la ciutat en enveja de la seva vida. En lloc d'apreciar,
detesta el cant del poeta que rima les belleses de la terra
cultivada, així com a l'artista que les reproduïx pictòri-
cament i les immortalitza en museus i galeries.

Avui dia el pagés tem tant a les boires com a les mul-
tituds... Tem perdre les cullites que unes i altres li poden
arrebassar en moments de tempestats i rebeldies. A voltes,
quan elles li destrocen les cullites, en la seva tragèdia de-
safia al cel, inquiet, i amb desitjos d'increpar a un Déu que
en sa ignorància apenes coneix.

Està ja cansat de postrar-se, de demanar i implorar
millores... Li diuen moltes coses la deserció contínua dels
seus companys del camp cap a ciutat, i les casetes que es
deixen solitàries a mercè del temps i de les plantes para-
sites. I és que ell veu que el camp no és un verdader poe-
ma, perquè ell no viu la perfecta vida de l'home i veu que
lliure no pot realitzar els seus anhels: escollir terres labo-
rables i productives; educar-se i donar una esmerada edu-
cació als seus fills; treballar menys hores; utilitzar eines i
màquines modernes; collir i alimentar-se; reposar, conèi-
xer més o menys el món. En una paraula: veu la tragèdia
que viu.

I el mal més gran és que veient-se ignorant, allavors
es creu ésser predestinat a esclau, i es resigna a ser-ho;
per això ahir com avui es torna a ungir a la monòtona
cinia de la seva existència amb la mateixa intranquilliat,
amb l'etern temor de que les boires no li roben el dret a la
vida, el què infortunadament li roben els homes, els uns
per egoïsme i els altres per necessitat.

JOAQUIM GRAS QUERA

Impremta Grivé i Masó : Sant Celoni

¿Iaasnaduntoaltacsoer?